Ч. 3. Второк 6 (19) січня 1904 Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Запрошене до передплати.

З новим роком звертаємо ся до наших читателів з просьбою, щоби старали ся відновити передплату як найскорше так, аби наклад можна управильнити і висилки не треба переривати. Рівночасно звертаємо ся з просьбою до всіх наших читателів, щоби старали ся приєднувати для нашої часописи нових передплатників, памятаючи на те, що тим зроблять не малу прислугу нашому народови, котрому потреба як найбільше просьвіти і науки.

„Народна Часопись“ буде й на дальше держати ся тої самої проґрами що й доси, значить ся, буде попри всїлякі вісти політичні з цїлого сьвіта подавати як найобильнїйший і найвсестороннїйший материял до читаня як з обсягу красної лїтератури так і всїх наук потрібних для загального образованя і практичного житя. На добір що найкрасших повістий будемо як і доси класти найбільши вагу, а у кого буде охота, той зможе зробити собі з наших фейлетонів гарну бібліотеку.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають у Львові Аґентия дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тодї не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староство; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата у Львові в Аґентиї дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цїлий рік	4 К	80 с
на пів року	2 „	40 „
на чверть року . . .	1 „	20 „
місячно	— „	40 „

Поодиноке число 2 сотики.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	10 К	80 с
на пів року	5 „	40 „
на чверть року . . .	2 „	70 „
місячно	— „	90 „

Поодиноке число 6 сотиків.

Вісти політичні.

(Ще про ческо-нїмецку акцию угодову. — Ситуация на Угорщинї. — Ворохобня в нїмецкій кольониї в полудневій Африцї. — Ситуация на далекім всході.)

„Konserv. Korr.“ одержала від одного посла таке пояснене справи ческо-нїмецкої угоди: „Для зорієнтованя публики треба зазначити, що гадка, щоби в ческім соймі на взорець моравского вибрати комісию угодову, вирінула була вже послїдної сесиї Ради державної. Коли однакож прийшло до переговорів, не обовязуючих нїкого, розходили ся погляди о тім, які условя мали би бути насамперед сповнені, щоби можна приступити до успішного виконаня пляну, так далеко, що треба було ту гадку закинути. В наслїдок того навіть парляментарні комісиї поодиноких партий не знайшли ся в тім положеню, щоби могли займати ся сим предложенем. Чи правительство від того часу щось предприняло, щоби згаданий проєкт станув на порядку дневнім, або чи оно здійснене сеї гадки відложило на пізнїйший час або таки взагалї еї зовсїм закинуло, то покаже хиба будучність.

Сутуация на Угорщинї стала знову дуже неясна. Палата послів все ще не ухвалила кон-

---

3

Слїди їздця.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

— Але дата — крикнув Норберт сильно розгорячений — перед двайцятьма лїтами того самого дня.

— Простий случай — сказав сер Еверард. — Той волоцюга може й цїлком не знав твого вітця. Я зараз его позбуду ся. Чи засьвічена лямпа в канцеляриї, Скруп?

— Так, сер Еверард; я розпалив також на коминї.

— Прийдете, тату, зараз до вас, як лиш покінчите з тым чоловіком? — спитала Валлї, проводячи вітця аж до дверий.

— Зараз, дитинко.

— Дуже вас о то прошу. Як скоро полагодите справу, то можемо перед вечерею хвильку поговорити. Ви не будете дуже строгі для того бідного чоловіка, правда тату? — просила Валлї, що звичайно заступала ся за всїми волоцюгами і злочинцями.

Отець поцїлував еї і сказав кілька нїжних слів, але нїчого не обіцяв і Валентина зітхнувши глубоко над гріхами і нуждою того земного житя, вернула до комина. Норберт стоячи вдивлював ся понуро і зі зморщеним чолом в погасаючий на коминї огонь.

Она легко поклала свою руку на его плече, але він не чув або не зважав на той дотик.

— Любий Норберте, менї дуже прикро, що тебе то так зворушило.

— Я все зворушений, кілько разів пригадаю собі на смерть мого вітця. — Чи ти гадаєш, що я не думав о тім перше — в день, в тій годинї коли він спокійно їхав з польованя до дому і вже не вернув живий? Гадаєш, що я міг би то забути, Валлї — що я міг би коли забути, як він умер і що его убийника не викрито? Коли б я знав, що той чоловік, котрий сидить тепер в канцеляриї твого вітця, наложив на небіжчика руку, то нїчо в сьвітї не здержало би мене, аби я не влетів до тої комнати і не кинув ся на него як розлючений пес.

Він справдї мав щось дикого в собі, коли то говорив; понурий рішучий погляд, затиснені зуби, здержувану силу. Стояв цїлий готовий до скоку.

— Від того часу, як отець погиб, наповнює мене горяче, безнастанне бажанє стрітити ся з его убийником. Боже, чи то можливе, аби він в двайцяті роковини его смерти, опинив ся в тім самім домі, що й я? Валлї, длячого не можу пійти до канцеляриї твого вітця? Чому не маю чути, що той волоцюга говорить?

— З ріжних причин. Перше, що ти тепер в нехристияньскім настрою —

— Нехристияньским називаєш, коли я ненавиджу чоловіка, що убив мого вітця! — воркнув Норберт з невдоволенем.

— — — і імовірно зробив би ти щось такого, чого відтак жалував би цїле своє житє. Ти чув, що отець сказав. Можеш бути певний, що він знає, що говорить. Тринайцятилїтний досьвід научив его тих людий пізнавати. Той чоловік не буде міг его обманити. Він справедливо розсудить, цїлком справедливо; я знаю то дуже добре, бо вже не раз мусїла я его просити о милосердіє.

— І я маю тут ждати, хто знає як довго? — сказав Норберт, відвертаючи ся від неї з гнївом і проходжуючись по комнатї. — А між тим там за стїною говорить ся о річах, від яких може зависїти для мене смерть або житє!

Ще нїколи не говорив з судженою так грубо. Єго бесїда майже лякала еї. Їй було так, немов би в лїтї серед хорошого ясного дня закрило ся нагле небо градовими хмарами. Инша дївчина на місци Валлї була би може взяла за зле судженому таке поведенє, але она бачила в тім лиш жаль сина за вітцем, що в такий лютий спосіб погиб. Она тихо підійшла до него, поклала свою руку на его рамени і притулила голову до грудий.

— Не будеш довго ждати, любий Норберте. Отець знає поводити ся з тими людьми. Будь ще хвильку терпеливий.

IV.

Кандидат на шибеницю.

Канцелярия начальника була поміщена в комнатї, в котрій за часів, коли богаті шлях-

тинґенту рекрутів, а опозицийні партиї не перестали робити обструкцию. Ба, що більше, клерикальна партия зачинає виступати чим раз більше ворожо против теперішного міністра, котрий єсть кальвіном і після думки сеї партиї небезпечний для народної справи. Партия народна ухвалила оногди робити також обструкцию, але, що на ту ухвалу здобула ся лиш меншість, бо більшої части членів тої партиї не було тоді на засіданю, то партия народна боїть ся, щоби не прийшло до якого роздору і хотіла би радо уневажнити ухвалу під услівем, що одержала би від правительства концесию. Праса мадярска відраджує ґр. Апонієви робити обструкцию, доказуючи, що она в найліпшім случаю може повалити правительство, замість котрого настало би пановане сили а всї нар дні змаганя мусїли би на довгий час притихнути. В суботу вечером відбула ся рада міністрів, на котрій обговорювано також і способи поборюваня обструкциї. Загально сподївають ся, що ситуация політична сего тиждня роз'яснить ся.

Німці в своїй полуднево західній кольонії в Африці мають не аби який клопіт. Ворохобня Герерів розширила ся дуже борзо майже на цїлий край і місцева залога вже не в силї дати їй раду. Найбільша небезпечність в тім, що ворохобня обняла головно ті округи, через котрі переходить зелїзниця і прибрала такі розміри, яких не мала доси ніяка з давнїйших. Власти у Віндгек внаслїдок перерваня дротів телеґрафічних відтяті зовсїм від побережного міста Свакопмунд. Із сего міста вислано відділ войска до Віндгек на поміч, але ворохобники сперли его в дорозї. Коло Окагандиї збурили ворохобники міст на зелїзници і взяли ся витягати шини на цїлім шляху. В німецкім правительстві занепокоєні дуже сею вістию, бо боять ся утрати цїлої кольонії. Міністерство війни зажадає надзвичайного кредиту на здушене ворохобні і вишле туди значні відділи війска. Що єсть причиною сеї ворохобні, доси не знати; здає ся однакож, що в цїлій полудневій Африці заносить ся на ворохобню тузéмців против білих, бо вже й з Капляндү наспіла вість про ворохобню Готентотів.

Ситуация на далекім всході стала тепер неясна. По звістній промові царя понеслось ніби миром з далекого всходу, бо вже й Японці мали показати охоту до помиреня. Так бодай доносять петербурскі „Бірж. Ведом." Після згаданої ґазети мав секретар японьского правительства, Ода, сказати, що анї Росия, анї Японїя не хотять війни, а вістя, які надходять з Японії, суть зовсїм мирні. Японїя не домагає ся протекторату над Кореєю, лиш свобідної торговлї в Кореї і Манджурії. Вість ся о стілько єсть правдива, що всї европейскі держави не хотїли би допустити до війни на далекім всході і роблять в сїм напрямі заходи. З другої же сторони доносять, що японьский посол у Відни висказує ся дуже песимістично о ситуациї і каже, що нема иньшого виходу як лиш війна, скоро Росия не згодить ся на японьскі услівя.

Новинки.

Львів дня 17-го січня 1904.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував старшого радника ц. к. краєвої Дирекциї скарбу у Львові дра Руд Ружицкого радником адміністрацийного трибуналу.

— **Кваліфікацийні іспити** на учителів і учительки шкіл народних перед іспитовою комісиєю у Львові розпічнуть ся дня 18 лютого, а іспити видїлові дня 29 лютого. Подання о припущене до іспитів треба вносити на руки дотичних властий до дня 5 лютого с. р

— **Самоубийства.** В суботу по полудни відобрав собі жите у Львові в готели фармацевт зі Стрия Володислав Добошевский. Добошевский отруїв ся стрихніною. Причина самоубийства незвістна, бо самоубийник не полишив нїякого письма — На гицлївскій горі у Львові застрілив ся в ночи на суботу 17-лїтний Казимир Залевский, ученик VI кл. V гімназиї.

— **Зелїзниця Львів-Винники-Підгайці.** Оногди відбула ся нарада відпоручників львівского маґістрату і міскої комісиї зелїзничої в справі вибору місця для двірця при зелїзничім шляху Львів-Винники - Підгайці. Ухвалено, аби дворець станув на Погулянцї як найближше міста.

— **Бунт вязнів.** В вязници при ул. Баторого у Львові прийшло оногди до заворушень з нагоди проби утечі двох вязнів. Одного з вязнів спіймав сторож в подвірю, а другий впав в руки портиєрови в дверех будинку. Коли вязнів ведено до келий, почали прочі вязнї кричати. свистати і вимітувати ріжні річи на подвірє. Спокій настав аж тодї, коли покликано до помочи поліцию і войско.

— **Смерть від загару.** З Дрогобича пишуть: Дня 7 с м. Филимон і Пазя Равлві і Тимко та Мария Мандибури, зарібники, вернувши з церкви до дому на Завежне о годині 1-ій в полудне, запалили в печи, а відтак заткавши комин, поклали ся спати. Вечером о 6-тій годинї, коли виважено двері, найдено всїх крім Тимка Мандибура мертвих від загару. Тимка, що давав слабі ознаки житя відставлено до шпиталю, де він на другий день помер.

— **Лїцитация.** В перемискім суді окружнім відбуде ся дня 27 с. м. лїцитация дібр Волостків, котрі належали до Лешка Прус - Вісневского. Виклична цїна дібр, оцїнених на 260 8 8 К, виносить 173.872 К. — Станиславівский тиждневник „Нова Січ" доносить, що на парцеляцию виставлено добра Брянь в станиславівскім повітї. Єсть на продаж 400 моргів зрубу, 250 моргів орної землї і 150 моргів букового лїса, а крім того коршма і млин. Морг коштує 340 К.

— **Відважна женщина.** В ночи з 14 на 15 с. м. закрало ся трех злочинців до дому поручника артилериї в Перемишли Радао, положеного подальше від міста при львівскім гостинци. Поручника не було дома, а служба вже спала Жена поручника дожидаючи мужа, читала книжку. Нараз

тьчі держали своїх капелянів, містила ся приватна каплиця. То була обширна, висока саля, котра того студеного жовтневого вечера, мимо того, що в однім єї куті горів на комині веселий огонь, виглядала непривітливо і понуро. Крім того було тут зимно, бо цїле тепло з огня утікало великим отвором комина на двір.

Стіл сер Еверарда стояв перед комином. Двораменна лямпа кидала цїле своє сьвітло на стіл; лице начальника було в тїни. Сер Еверард любив прислонене сьвітло і ненавидів ярку полумінь ґазу, як і лямпи відкриті взагалї. Мав дуже острий зір і бачив при тім прислоненім сьвітлї так добре, як найбільша часть людий серед ясного дня.

Гемфрей Варґас стояв трохи на боці від стола — суха, довга стать зі звисаючими по обох боках руками, що їх від часу до часу затискав та отвирав. Єго пес був при нім. Служачий пробовав з першу не впустити єго до комнати, але Варґас наставав на то, аби пес увійшов разом з ним.

— Куди я іду, там іде все і мій пес — сказав. — Не можете нас розлучити, хиба що повісите одного з нас.

Так увійшов разом з ним і пес і тепер сидів побіч него і пильно глядів на свого пана. При тім держав ся на осторозї як пес, що знає, що належить до верстви злочинців.

— Отже — розпочав начальник, сїдаючи у свій старий обитий зеленою шкірою фотель — отже що маєте менї сказати?

— Хочу віддати ся в руки суду.

— Ага! Ви стали нараз страшенно совістні. За котрий же з ваших численних злочинів хочете покутувати?

Він пильно приглядав ся тому чоловікови, хоч маючи пересьвідчене, що розмавляє з яким пяницею, котрий лиш удає, говорив жартобливим голосом. На єго зачудоване той чоловік не виглядав на пяного. Єго суха стать, глубоко запалі лиця сьвідчили радше о голодї як о злочинї. Єго очи глядїли поважно, ноги не погинали ся, єго бесїда звучала певно і сьвідчила, що він прийшов сюди в рішучім намірі.

— Хочу, аби мене арештовано за скритоубийство, якого я допустив ся перед двайцятьма лїтами — нинї як раз минуло двайцять лїт — за убийство іменно пана Блека.

Сер Еверард приглядав ся чоловікови довго і уважно, дивив ся на него так, немов би хотїв вирвати від него єго тайну, немов би бажав заглянути аж на дно єго душі.

— Ах — відозвав ся вкінци з незвичайним спокоєм. — Отже то ви були, ви? Я вправдї був пересьвідчений, що скорше чи пізнїйше буде убийник відкритий, але щоби сам себе обжаловував, того я не сподївав ся. Розповіджеж тепер, як то стало ся і говоріть просто і о скілько можна як найкоротше. Коли я то спишу, перечитаю вам в присутности сьвідка і ви мусите то відтак підписати Розумієте мене?

— Розумію — відповів Варґас.

— Отже зачинайте — сказав начальник мачаючи перо в чорнилї і глядячи поважно на чоловіка, що сам себе обжаловував.

— Отже так, сер Еверард, тоді був для мене дуже злий рік. Зле менї ішло. Жінка умерла і від того часу я зледащів. До того могло причинити ся і пиянство. Вправдї і за єї житя випив я нераз за богато, але про те не варта й згадувати, бо нам добре діяло ся, хоч ми деколи й поперечили ся. Але як єї поховали, заглядав я за богато до коршми. Там було тепло. Там мав я товариство. Я пропивав всьо що мав, а діти ходили босо. Одного дня, коли я був вже без роботи, а діти мерли з голоду, я покинув всьо і утїк.

— Ви полишили діти на ласку дому убогих?

— В лїпших руках не міг я їх лишити. Дївчата прилично виховали ся подіставали місця служниць; хлопцї повиучували ся ремесла. Тілько не міг би я був для них зробити. Так, сер Еверард, я покинув своє село і став волоцюгою. Деколи находив я заняте: трохи мулярки — бо я муляр зі званя — або кілька днів роботи при сїнї або хмелю, як до пори року. Так пхав я свою біду наперед, аж одного дня завела мене дорога знов сюди. Як я сюди прийшов, вже не знаю — здасть ся як заблуканий пес, бо я не хотів сюди вертати. Я не мав дому, де міг би голову зложити, не мав чоловіка, що приймив би мене до себе і не сьмів показувати ся в домі убогих, де мої невинні діти без батька лїпше жили як з ним.

Сер Еверард лиш коротко начеркнув той вступ до властивих зізнань. Черга на зізнаня прийшла аж тепер.

— Отже одного жовтневого дня опинив ся я, пане, перед якимсь дороговказом, в пустій околици, нї то в лїсї нї на луцї, де три дороги сходять ся. Я не мав понятя, як близько я свого села. Що я був в нашім ґрафстві, о тім я знав; цїла околиця видалась менї подібною, але що то було так близько, того я не причував.

Менї здавало ся, немов би я прокинув ся з горячки, коли я побачив, що було лиш шість миль до дому убогих, де мої бідні діти виховували ся. Я не снїдав. В кишени у мене було лиш пів пенса і трохи тютюну. Що на дві милї довкола не можна було дістати нї каплї пива, о тім я знав.

Було досить тепло, дороги і стежки були мягкі, сам добрий день до польованя. Я побачив червоні куртки мисливского товариства далеко на склонї гори і не хотїв, аби мене побачено, бо мисливцї були би мене пізнали. Тому заліз я в поблизьку гущавину і положив ся в дуплї старого дуба на мох і зівялє листє. Кілька годин лежав я там та заєдно курив мою люльку, аби якось заспокоїти порожний жолудок. Аж під вечер вийшов я. Як я лежав в ду-

учула в сусїднїй комнатї бренкіт шиби. Вхопивши револьвер мужа удала ся до комнати, звідки почула відгомін Там побачила у вікнї якогось мужчину Налякана, не цїлячи, вистрілила На вистріл роздав ся зойк. Вдираючий ся до комнати упав, на дорозї задуднїли кроки утїкаючих. Гук вистрілу побудив сусїдів, що збігли ся з усїх сторін. Під вікном лежав великий хлоп, з боку текла кров. Піднесено раненого і прикликано полїцию. Постріленого злочинця відвезено до полїцийного арешту. Рана єго тяжка, бо куля пробила нирки.

— **Безпечність на росийских зелїзницях.** З Варшави доносять, що в Щиґрі арештовано кондукторів особового поїзду під закидом убийства. Підчас їзди кондуктори заманили до вільного переділу пасажирку Марию Бухаріну, знасилували єї, а відтак викинули крізь вікно на зелїзничий шлях. Один з пасажирів бачив, як вікном викинено женщину і повідомив про те жандармерию. Бухаріна погибла на місци

— **Найбільший міст на сьвітї.** В грудни передано до публичного ужитку величезний міст, що лучить остров Манкатан з Вілїямбурґом в Сполучених Державах північної Америки. Будова сего моста тревала понад 7 лїт, а кошти винесли 50 мілїонів долярів. Новий міст єсть о 400 метрів довший від найдовшого доси моста в Бруклїнї. Находить ся на нім чотири зелїзничі шляхи, дві трамваєві лїнії, дві дороги для возів, дві для піших, а дві дороги для циклїстів

— **Загадочна смерть.** Дня 8 с. м. вечером вертали самбірскі колядники Антін Стриник, Йосиф Лагодевич, Михайло Коваль, Кароль Ситецкий і Тома Мандич з Бережниці до Самбора. Коло млина в Чукви мали розійти ся так, що Мандич мав пійти сам на Поводову а чотири єго товариші через Найдорф на Новий сьвіт в Самборі. В недїлю дня 10 с. м. найдено трупа Мандича, замерзлого в Днїстрі. При лїкарскій секциї показало ся, що Мандич мав розбиту голову і під пахою синець. Підозріних о убийство чотирох товаришів Мандича увязнено.

— **Помер** о. Михайло Сапрун, парох в Куниньскій Волі жовківского деканата, перемиского епархії, дня 12 с. м, в 43-ім році житя і 17-ім сьвященьства.

— **Від видавництва музичного календаря.** На численні запитаня подає видавництво календаря до загальної відомости, що знижена аж до половини передплата на той календар застановлена безусловно з кінцем грудня 1903 р. Тепер можна замовляти лише по звичайній цїнї т. є. 2 К (з почтовою пересилкою 2 К 10 с.) З замовленями треба поспішити, бо наклад невеликий і незадовго буде вичерпаний.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Gazeta Lwowska" з дня 15. с. м. оповіщує розписане лїцитацийної продажи старих материялів, узисканих в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові. Оферти належить вносити найдальше до 12. години в полудне дня 30. сїчня с. р. до висше згаданої ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові. Условя продажи подані суть в Gazet-ї Lwowsk-ій а можна їх одержати також в бюрі для справ варстатових ц. к. Дирекциї.

Уряджену доси тільки для руху товарового стацию Жатец (Saatz) на шляху Пільзно-Дукс отворено дня 1 сїчня 1904 також для руху особового і пакункового.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 18 сїчня. Ґр. Тіса скликав анкету для справи реформи виборчої на день 20 с. м. до мінїстерства справ внутрішних.

Берлин 18 сїчня. З кождого полку піхоти змобілїзовано по 250 вояків в Кіль і Вільгельмсгафен і дві дивізиї маринарки, котрі мають відплисти до полудневої Африки.

Рим 18 сїчня. Сарафов виїхав до Фльоренциї.

Константинополь 18 сїчня. Сербский посол подав до Порти жалобу на турецких урядників пограничних, котрі роблять всїлякі трудности сербским функціонарям зелїзничим.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск в Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ в Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия Сколього лиш від 1/6 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Черткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мукача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск в Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан. Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івоняча
	11·	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ в Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що недїлї)

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче. Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковоя
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

плї, чув я гавкіт псів і крики мисливців, що шибали ся по лїсї і по пасовиску; але мимо того гадав я, що удасть ся менї вийти на дорогу незамітно, тим більше, що на дворі ставало чим раз темнїйше. Півперек поля вела коротка дорога; тою дорогою хотів я пустити ся, аби дійти до гостинця, що веде до Гайклерк — і єсть віддалений о яку милю від Остордж. Від часу, як я вийшов з ґрафства Кент, волочив ся я вже вісім днів по околици, спав під плотами або стогами і був тому дуже утомлений. Закинувши мій клунок на плече, волік ся я з трудом дальше; ворони лїтали попід небо, що того дня було якось жовте, хоч сонце цїлком не показувало ся изза хмар. Отже я бродив так болотнистою дорогою і був як раз в такім настрою, в якім чорт кусить чоловіка і робить з ним, що хоче. Я був голодний, спрагнений і утомлений; але більше як голод і справа мучила мене горяча ненависть до тих, котрі не суть, не були і не будуть нїколи в тім положеню, аби голодні, утомлені і без гроша в кишени волочити ся без цїли по сьвітї. Длячого мали они всьо добре, а я лиш всьо зле, що єсть на сьвітї? Не я перший був і не буду послїдний, що о такі річи питає — але я ішов занятий тими думками, аж прийшов до пільної дороги, що іде з Остордж до Гайклерк і веде попід сам блекмарденьский лїс. Нараз почув я кінський тупіт недалеко від мене і уступив на бік, аби їздеви зробити дорогу. Я погадав собі, що він може дасть менї кілька мідяків. То був пан в червоній мисливскій куртцї. Отже я розпочинаю говорити мою сумну казку, що маю недужу жінку, семеро дрібних дїтий, а нї кусника хлїба. Але заки я ще до половини дійшов, дивлю ся до гори і пізнаю в нїм мого старого ворога пана Блека — чоловіка, що вигнав мене з своєї посїлости з дому і загороди за те, що хитрий пес, якого я держав, кидав ся на паньскі бажанти, котрі єму дуже припали до смаку. Я пізнаю єго, а він пізнає мене! „Проч, волоцюго" — крикнув він до мене — „не хочу нічого знати, нї про вас, нї про ваші дїти!" — Він дуже хорошо виглядав в своїй червоній куртцї, аксамітній камізольці; я побачив єго золотий ланцушок, що блищав в жовтавім сьвітлї вечірного неба. Хорошо виглядав! Годинник і ланцушок, гадаю собі, вартують певне яких пятьдесять фунтів, а єго мошонка мабуть також набита грошем; атже я знав, що то один з тих великих і щедрих панів, котрі все готові сипати грішми там, де не потреба. І чорт зловив мене; шепнув менї: „Стягни гордого драба з коня, кинь в болото і зроби єму конець." Я оглянув ся. Як далеко оком сягнути, не видко було живої душі. Було вже добре стемнїло. Буду далеко, заки хто довідає ся, подумав я собі. Він був сильний мужчина і їхав на добрім кони. Чи удасть ся менї? І як я так нерішучий стою, шепче менї чорт знов: „Я поможу тобі!" Я кидаю клунок, хапаю за поводи і бю коня в голову так, що він паде на колїна. Заки пан Блек оглянув ся, лежав вже кінь під ним, а ми оба боремо ся на смерть і житє. Він був більший і сильнїйший від мене, мав під кождим вглядом перевагу; але чорт додержав слова; поміг менї. Пан Блек мав лиш бич з бамбусовою ручкою і ременем. Ударив мене ременем по лици, а я ударив єго кінцем окованої палиці по голій голові, бо капелюх злетїв був. Я учув, як єго череп тріснув, як розбита склянка і він упав на болотнисту дорогу. Я спокійно затягнув єго над рів і опорожнив єго кишенї. Була там шкіряна мошонка повна золота і срібла, відтак єго годинник і ланцух і диямантовий перстень на пальци.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).

ОГОЛОШЕНЯ.